

17 november 1904

Hoe de ziel voedsel voor Jezus kan zijn.

Na de Communie dacht ik na over de weldaden van onze Heer om Zichzelf te geven als voedsel voor zo'n arm schepsel als ik en hoe ik zo'n grote gunst kon beantwoorden. Terwijl ik hierover nadacht zei de gezegende Jezus: *“Mijn dochter, zoals Ik Mezelf tot voedsel maak voor het schepsel, zo kan het schepsel zichzelf tot voedsel maken voor Mij, door alles in haar binnenste om te zetten in voedsel voor Mij, zodanig dat haar gedachten, genegenheden, verlangens, neigingen, hartslag, verzuchtingen, liefde – alles gericht is op Mij. En als Ik de ware vruchten van mijn voedsel zie, ga Ik, om de ziel te vergoddelijken en alles om te zetten in Mijzelf, Mijzelf voeden met de ziel – d.w.z. met haar gedachten, haar liefde en al het overige. Op deze manier kan de ziel Mij zeggen: Zoals U ertoe gekomen bent om Uzelf te maken tot voedsel voor mij en mij alles geeft, zo heb ik mijzelf gemaakt tot Uw voedsel; er is niets meer te geven, omdat alles wat ik ben U helemaal toebehoort”*.

Tezelfdertijd begreep ik de geweldige ondankbaarheid van schepselen, omdat wij, terwijl Jezus zich verwaardigt zo'n overmaat van liefde te tonen door Zichzelf tot ons voedsel te maken, Hem zijn voedsel weigeren en de oorzaak zijn dat Hij 'op een houtje moet bijten'.

18 november 1904

De Hemel op aarde voor Jezus zijn de zielen die onderdak bieden aan zijn Godheid.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn aanbiddelijke Jezus heel even en zei: *“Mijn dochter, toen Ik op aarde kwam was mijn Mensheid mijn Hemel, en net zoals men aan het hemelgewelf een menigte sterren, de zon, de maan, de planeten en de ruimte kan zien, alles in de juiste orde, zo ook moest mijn Mensheid, die mijn Hemel was - beeld van het hemelgewelf daarboven waar alles orde is – de orde van de Godheid die daarbinnen woont, uitstralen; dat zijn de deugden, macht, genade, wijsheid e.d. Welnu toen de hemel van mijn Mensheid ten Hemel voer na mijn verrijzenis, moest mijn Hemel op aarde blijven bestaan – en dat zijn de zielen die onderdak bieden aan mijn Godheid. Wonend in hen, vorm Ik mijn Hemel en eveneens vanuit hen laat Ik de orde van de deugden daar binnen uitstralen. Wat een eer voor een schepsel om een Hemel aan te bieden aan haar Schepper! Maar, oh, hoe velen weigeren Mij dat! En jij – zou je niet mijn Hemel willen zijn? Zeg Me dat je dat wilt”*. En ik: *“Heer, ik wil alleen maar herkend worden in uw bloed, uw wonden, uw Mensheid en uw deugden. Daarin alleen zou ik herkend willen worden en uw Hemel willen zijn en door niemand herkend”*. Hij leek mijn voorstel goed te keuren en verdween.

24 november 1904

Om te geven en te ontvangen is eenheid van wil nodig

Totaal beroofd en bedrukt toen ik Jezus' bloed zag druppelen, zei ik: "Gezegende Heer, wat moet er met mij? Wilt U me niet tenminste één druppel bloed schenken als geneesmiddel voor al mijn zonden?" En Hij: *"Mijn dochter, om iets te geven is de wil nodig van degene die moet geven en de wil van wie moet ontvangen; anders, als iemand wil geven en de ander wil niet ontvangen, kan hij niet geven, zelfs als de eerste wil geven. Precies hetzelfde, als de eerste niet wil geven, kan de ander niet ontvangen. Eenheid van wil is nodig. Ach, hoe dikwijls wordt mijn genade gesmoord en mijn bloed verworpen en vertrappeld"*. Terwijl Hij dit zei zag ik al het volk krielen in het bloed van mijn lieve Jezus; maar velen wilden er uit, omdat zij niet wilden blijven in dat bloed wat heel ons heil en ieder geneesmiddel voor onze zonden inhoudt.

29 november 1904

De Godheid van Jezus in zijn Mensheid daalde af in de diepste afgrond van alle vernederingen door de mens en vergoddelijkte en heiligde alle acten van de mensen.

Vanmorgen offerde ik al de werkzaamheid van de Mensheid van onze Heer als eerherstel voor zo vele van onze menselijke acten, ofwel onachtzaam gedaan zonder bovennatuurlijk doel, ofwel zondig om te bereiken dat alle schepselen hun acten zouden stellen samen met de intentie van de acten van de gezegende Jezus en met Hem verenigd, om zo de leegte te vullen van de glorie die het schepsel God zou geven als die deed wat die moest doen. Terwijl ik dit deed zei mijn aanbiddelijke Jezus: *"Mijn dochter, mijn Godheid in mijn Mensheid daalde af in de diepste afgrond van alle vernederingen door de mens dientengevolge was er geen menselijke act, hoe laag en klein ook, die Ik niet vergoddelijkte en heiligde. En dit, om de mens een dubbel koningschap terug te geven – dat wat hij verloor in de Schepping en wat Ik voor Hem verwierf in de Verlossing. Maar de mens, altijd ondankbaar en de vijand van zichzelf, wil liever slaaf zijn dan koning. Met zo'n makkelijk middel – d.w.z. met de intentie van zijn acten verenigd met de mijne – kan hij zijn acten voorzien van goddelijke verdienste, maar hij laat die ongebruikt en verliest het koningschap en de souvereiniteit over zichzelf"*. Na deze woorden verdween Hij en ik bevond me weer binnen in mezelf.

3 december 1904

De 'fouten' in deze geschriften. Twee vragen om te weten of het God is of de duivel die werkzaam is in Luisa.

In mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf, op de grond geworpen, in de zon waarvan de stralen me helemaal doordrongen, binnen en buiten me, en ze lieten me in verrukking alleen. Na lange tijd werd ik moe in die toestand en begon over de grond te kruipen, want ik had niet de kracht om op te staan en te lopen. Na veel strijd kwam er een dienstmaagd, die me bij de hand nam en me in een kamer naar een bed bracht waar het Kindje Jezus vredig lag te slapen. Tevreden dat ik Hem gevonden had, zette ik me dicht bij Hem, maar zonder Hem wakker te maken. Na enige tijd werd Hij wakker en begon te woelen in het bed en ik zei, bang dat Hij zou verdwijnen: “Klein lieverdje van mijn hart, U weet dat u mijn leven bent – O alstublieft, verlaat me niet!” En Hij: *“Laten we vastleggen hoe dikwijls Ik moet komen”*. En ik: “Mijn enige God, wat zegt U? Leven is altijd noodzakelijk; daarom altijd – altijd”. Ondertussen kwamen er twee priesters en het Kindje nestelde zich in de armen van één van hen en gaf me opdracht om met de ander te spreken. Deze wilde mijn geschriften zien, en bekeek die één voor één. Angstig zei ik hem: “Wie weet hoeveel fouten er in staan!” En hij zei met vriendelijke ernst: “Wat voor fouten? Tegen de christelijke wetgeving?” En ik: Nee “grammatica-fouten”. En hij: “Dat doet er niet toe”. En ik vervolgde met wat meer vertrouwen: “Ik ben bang dat alles een illusie is”. Denk u dat het nodig is dat ik uw geschriften lees om te weten of u misleid wordt of niet? D.m.v. twee vragen die ik u wil stellen, wil ik te weten komen of het God is of de duivel die in u werkzaam is. Ten eerste, denkt u dat u al de genade die God u geschonken heeft verdiend hebt of dat die een gave van God zijn? En ik: “Alles door de genade van God”. Ten tweede, denkt u dat bij al de genade die de Heer u heeft gegeven uw goede wil vooraf ging aan de genade of dat genade aan u vooraf is gegaan?” En ik: “Genade is zeker altijd voor mij uitgegaan”. En hij: “Deze antwoorden maken me duidelijk dat u niet misleid wordt”. Op dat ogenblik bevond ik me in mezelf.

4 december 1904

Het is makkelijker met God te strijden dan met de gehoorzaamheid.

Daar ik erg opgewonden was en angstig dat de gezegende Jezus me niet langer in deze toestand wilde zien, voelde ik een innerlijke kracht om er mee te stoppen en deze kracht binnenin me was zo groot dat ik het niet meer binnenin me kon houden en ik bleef herhalen: “Ik ben moe, ik kan niet meer”. En binnenin mij hoorde ik hoe tot mij gezegd werd: *“Ik ben ook moe, ik kan niet meer, het is nodig dat voor een paar dagen je slachtofferschap volledig opgeschort wordt, zodat zij kunnen beslissen*

voor de oorlog; dan laat Ik je weer vallen. En als zij inderdaad oorlog voeren zullen we zien wat er met jou moet gebeuren”. Ik wist niet wat te doen; de gehoorzaamheid wilde het niet en vechten tegen de gehoorzaamheid is hetzelfde als een berg beklimmen die de aarde vult en 't hemelgewelf raakt en zonder een pad dat begaanbaar is – dat betekent, die niet beklimmen. Ik weet niet of dit dwaasheid is, maar ik geloof dat het makkelijker is om met God te strijden dan met deze verschrikkelijke deugd.

In deze opwinding bevond ik me voor een kruisbeeld en ik zei: “Heer, ik kan niet meer, mijn natuur heeft me in de steek gelaten; ik mis de nodige kracht om door te kunnen gaan met dit slachtofferschap. Als U wilt dat ik doorga, geef me dan de kracht, anders geef ik 't op”. Terwijl ik dit zei spoot een fontein van bloed vanuit het kruisbeeld richting hemel en toen het terugviel op de aarde veranderde het in vuur. Verscheidene maagden zeiden: “Voor Frankrijk, Italië, Oostenrijk en Engeland...” en zij noemde nog andere landen maar ik verstond het niet goed - “Zeer hevige oorlogen worden voorbereid, van burgers en regeringen...”. Toen ik dit hoorde werd ik erg bang en ik bevond me weer in mezelf. Ik kon zelf niet beslissen wat ik zou kiezen – ofwel de innerlijke kracht die me aanzette te stoppen met het (slachtofferschap) ofwel de kracht van de gehoorzaamheid die me aanzette om te blijven. Beiden waren sterker en machtiger dan mijn zwak en arm wezen. Tot nu toe lijkt het of de gehoorzaamheid zegeviert, hoewel met moeite, en ik weet niet waar dit zal eindigen.

6 december 1904

Het begin van de eeuwige gelukzaligheid betekent het verlies van ieder voorkeur van zichzelf.

Voortgaande met de strijd kwam de gezegende Jezus heel even en ik zag mezelf naakt, ontdaan van alles – waarschijnlijk kun je geen ziel vinden die ellendiger is dan ik, zo buitengewoon is mijn ellende. Wat een trieste verandering! Als de Heer geen nieuw wonder van zijn almacht doet om mij uit deze toestand te halen zal ik zeker sterven van ellende.

Toen zei de gezegende Jezus: *“Mijn dochter, houd moed, het begin van de eeuwige zaligheid is het verlies van iedere voorkeur van zichzelf. Als de ziel haar eigen voorkeur inderdaad blijft loslaten, neemt de goddelijke voorkeur bezit van haar en de ziel die zichzelf heeft losgemaakt en zichzelf is kwijtgeraakt, herkent zichzelf niet meer; zij vindt niets meer van zichzelf – zelfs geen spirituele dingen. Als God ziet dat de ziel niets meer van zichzelf heeft, vult Hij haar met alles van Hemzelf en vult haar weer met al het goddelijke geluk. Alleen dan kan de ziel werkelijk gezegend genoemd worden, omdat zij, zolang ze iets van zichzelf heeft, niet kan gespaard worden voor bitterheid en angst, en God kan haar niet laten delen in zijn geluk. Geen enkele ziel*

die de haven van de eeuwige gelukzaligheid binnengaat, kan hiervan worden gevrijwaard – pijnlijk ja, maar noodzakelijk; zij kan ook niet zonder. In het algemeen gebeurt dat op het moment van de dood en het vagevuur maakt het werk af; als schepselen daarom gevraagd wordt wat Gods voorkeur is, wat goddelijke gelukzaligheid is, zijn die dingen hun onbekend en zij kunnen dat niet duidelijk uitdrukken. Maar voor de zielen die mijn geliefden zijn, wil Ik, omdat zij zich helemaal aan Mij gegeven hebben, niet dat hun gelukzaligheid boven in de Hemel begint, maar hier beneden op aarde. Ik wil hen niet alleen vervullen van het geluk, de glorie van de Hemel, maar Ik wil hen vervullen van het goede, het lijden en de vermogens die mijn Mensheid op aarde had; daarom ontdoe Ik hen niet alleen van materiële voorkeur die de ziel als drek beschouwt, maar ook van spirituele voorkeur, om hen zo volledig te vervullen met mijn gaven en hun het begin van ware gelukzaligheid te schenken”.

22 december 1904

Hoe leger en nederig de ziel is, des te meer wordt zij vervuld van goddelijk licht dat haar genaden en volmaaktheid schenkt.

In mijn gebruikelijke toestand zag ik het kindje Jezus met een handvol licht in zijn hand en de stralen kwamen door zijn vingers heen. Ik bleef verrukt kijken en Hij zei: “Mijn dochter, volmaaktheid is licht en iemand die zegt dat hij dat wil bereiken, gaat net zo te werk als iemand die met zijn handen een lichaam van licht wil grijpen: als hij het probeert te grijpen vloeit het licht door zijn vingers heen, alleen zijn hand is vol van dat licht. Welnu het licht is God, en God alleen is volmaakt en de ziel die volmaakt wil zijn grijpt alleen schaduw – druppeltjes van God; en soms leeft zij alleen in het licht, dat betekent in de waarheid. En net zoals het licht dieper door dringt en meer ruimte inneemt, naarmate de ruimte die het aantreft groter en dieper is – zo ook, hoe leger en nederiger de ziel is, des te meer vult het goddelijk licht haar en schenkt haar zijn genaden en volmaaktheid”.

29 december 1904

Menselijke zwakheid is meestal een gebrek aan waakzaamheid en aandacht.

In mijn gebruikelijke toestand dacht ik over de zeer vernederende voetstappen die onze Heer deden lijden en ik voelde afschuw binnen in me; maar dan zei ik bij mezelf: “Heer, vergeef degenen die U deze smartelijke voetstappen weer laten voelen, want te groot is de zwakheid van de mens”. Op dat ogenblik kwam de gezegende Jezus even en zei: “Mijn dochter, dat wat menselijke zwakheid wordt genoemd, is meestal een gebrek aan waakzaamheid en aandacht van de leiders – van

ouders of oversten. Als in feite een schepsel in het oog gehouden wordt en gecontroleerd en niet de vrijheid wordt gegeven die hij wil, wordt de zwakheid die niet gevoed wordt, door zichzelf teniet gedaan omdat zwichten voor zwakheid voeding is opdat die zwakte nog erger wordt". Toen voegde Hij eraan toe: "Ach, mijn dochter, zoals een ziel doordrenkt wordt met deugdzaamheid zoals een droge spons doorweekt wordt met water – d.w.z. met licht, schoonheid, genade en liefde – zo ook verzadigen zonde en zwakheden waaraan men toegeeft de ziel, zoals een spons doorweekt wordt met modder, d.w.z. met duisternis, met afschuw en zelfs met haat ten opzichte van God".

21 januari 1905

Wie de gehoorzaamheid onteert, onteert God.

Nadat ik bepaalde twijfels aan mijn biechtvader had uitgelegd, kon mijn geest weer tot rust komen door wat hij mij zei. Toen de gezegende Jezus kwam zei Hij: *"Mijn dochter, als men redeneert over gehoorzaamheid, onteert men die door er louter over te redeneren en wie de gehoorzaamheid onteert, onteert God"*.

28 januari 1905

Het kruis is het zaad van de deugd.

Toen ik meer dan gebruikelijk leed, kwam mijn aanbiddelijke Jezus voor een ogenblik en zei: *"Mijn dochter, het kruis is zaad voor de deugd en zoals iemand die zaait tien, twintig, dertig en zelfs honderdvoudig oogst – zo ook vermenigvuldigt het kruis, wat het zaad is, deugden en volmaakheden en verfraait die op een wonderbare manier. Dus hoe meer kruisen zich rond je samenvakken, des te meer zaad van de deugden worden in je ziel gezaaid. Daarom zou je, in plaats van jezelf te kwellen als een nieuw kruis zich aandient, blij moeten zijn en denken dat je nog een zaadje krijgt waarmee je je kroon kunt verrijken en zelfs voltooien"*.

8 februari 1905

De kenmerken van de kinderen van God: liefde voor 't kruis, liefde voor de glorie van God en liefde voor de glorie van de Kerk.

Nog steeds in mijn armzalige toestand van ontbering en onuitsprekelijke bitterheid – Hij toonde zich op z'n hoogst in stilte – zei Hij vanmorgen: *"Mijn dochter, de kenmerken van mijn kinderen zijn: liefde voor het kruis, liefde voor de glorie van*

God en liefde voor de glorie van de Kerk – tot en met het geven van hun leven. Wie deze kenmerken niet heeft noemt zich onterecht mijn zoon; wie dat durft te zeggen is een leugenaar en een bedrieger die God ontrouw wordt en zichzelf. Onderzoek jezelf om te zien of je deze kenmerken hebt”. En Hij verdween.

10 februari 1905

Wat de tevredenheid van de ziel is.

In mijn gebruikelijke toestand voelde ik me ontevreden over mezelf; maar toen de gezegende Jezus kwam werd ik zo tevreden dat ik zei: “Ach Heer, U alleen bent de ware tevredenheid”. En Hij voegde er aan toe: “En Ik zeg je dat de eerste tevredenheid van de ziel God alleen is. De tweede tevredenheid is als de ziel in en buiten zichzelf alleen naar God kijkt en naar niets anders. De derde is dat, als de ziel zich in deze goddelijke sfeer bevindt, geen geschapen iets, noch de schepselen, noch rijkdom het goddelijke beeld in haar geest kan verstoren. In feite voedt de geest zich met wat die denkt en door alleen naar God te kijken in de dingen van hier beneden, kijkt ze alleen naar wat God wil, maakt zich niet druk over iets anders en dus blijft ze altijd in God. De vierde tevredenheid is lijden voor God; om voor de ziel en God ofwel het contact vast te houden ofwel om elkaar meer intiem te omhelzen, ofwel om elkaar hun liefde te bewijzen, roept God de ziel en de ziel antwoordt. God trekt haar naar zich toe en de ziel omhelst hem; God geeft haar lijden en de ziel lijdt met vreugde – of liever gezegd, zij wil meer lijden uit liefde voor Hem zodat ze Hem kan zeggen: 'Merkt U hoe ik U Bemin?' En dit is de grootste tevredenheid”.

24 februari 1905

Nederigheid is een bloem zonder doornen.

Vanmorgen kwam de gezegende Jezus maar heel even en zei: “Mijn dochter, nederigheid is een bloem zonder doornen en omdat die geen doornen heeft, kun je die in één hand houden, je kunt die omvatten, je kunt die plaatsen waar je wilt zonder angst dat die je hindert of prikt. Zo is de nederige ziel. Je zou kunnen zeggen dat haar onvolkomenheden niet kunnen prikken en omdat ze niet prikt kun je met haar doen wat je wil. Omdat ze geen doornen heeft, prikt ze van nature niet en veroorzaakt geen last voor anderen, omdat doornen prikken door iemand die die heeft; maar als je ze niet hebt, hoe kun je dan prikken?

En dat niet alleen, maar nederigheid is een bloem die sterkt en helder doet zien; en door die helderheid weet ze hoe ze weg moet blijven van de doornen”.

2 maart 1905

Jezus geeft Luisa de sleutel van zijn Wil.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf en ik merkte dat ik een sleutel in mijn hand had; en hoewel ik een lange weg te gaan had en ik soms afgeleid was, toch trof ik als ik dacht aan de sleutel, die altijd aan in mijn hand. Welnu, ik kon zien dat deze sleutel diende om een paleis te openen en daar binnen lag het Kindje te slapen; maar ik kon alles zien van een afstand en ik had haast – om er naar toe te gaan en open te doen, bang dat Hij wakker zou worden, dat Hij zou wenen en Hij me niet dichtbij Hem zou aantreffen. Dus haastte ik me nog meer, maar toen ik er was en net naar boven wilde gaan, bevond ik me weer in mezelf en ik bleef bezorgd. Later echter toen Jezus weer kwam zei Hij: *“Mijn dochter, de sleutel die je altijd in je hand aantrof is de sleutel van mijn Wil die Ik je in handen heb gegeven; en wie iets in handen heeft, kan er mee doen wat hij maar wil”*.

5 maart 1905

Omschrijving van het kruis.

Toen ik wat meer leed dan gewoonlijk, kwam de gezegende Jezus even en zei: *“Mijn dochter, het kruis is steun voor de zwakken, het is kracht voor de sterken, het is zaad en bewaker van de maagdelijkheid”*. Toen Hij dit gezegd had verdween Hij.

20 maart 1905

Ware liefde en ware deugden hebben hun oorsprong in God.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus even en zei: *“Mijn dochter, liefde die niet zijn oorsprong vindt in God kan geen ware liefde genoemd worden en de deugden die niet van God komen zijn valse deugden. Alles wat niet zijn oorsprong vindt in God kan inderdaad geen liefde of deugd genoemd worden, maar eerder schijnbaar licht dat uiteindelijk verandert in duisternis”*. Toen voegde hij er aan toe: *“Bijvoorbeeld: een biechtvader die werkt en zichzelf heel erg opoffert voor een ziel is wel wat heilig – het lijkt op heldhaftigheid; en toch, als hij dat doet omdat hij iets heeft gekregen of hoopt te krijgen, ligt de oorsprong van zijn offer niet in God, maar in zichzelf en voor zichzelf, daarom kan het geen deugd genoemd worden”*.

23 maart 1905

Glorie en voldoening voor Jezus.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus even en ik zei: “Heer, is mijn toestand uw glorie?” En Hij: *“Mijn dochter, al mijn glorie en voldoening ligt alleen in het verlangen dat je steeds meer helemaal in Mij bent”*. Toen voegde Hij er aan toe: *“Alles hangt af van het wantrouwen en vrees van de ziel voor zichzelf en van haar vertrouwen en vertrouwelijkheid met God”*.

28 maart 1905

Effecten van verwarring. Voortdurend contact van Jezus met de ziel.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus maar even en omdat ik tegen een ziel die verward was, had gezegd: “Bedenk dat je niet verward wil zijn, niet alleen tot heil voor jezelf, maar meer uit liefde voor onze Heer, omdat een ziel die verward is niet alleen zichzelf in de war brengt maar ook Jezus Christus”, later zei ik bij mezelf: “Wat een nonsens – Jezus kan niet verward zijn”. Toen kwam Hij en zei: *“Mijn dochter, je sprak de waarheid in plaats van nonsens. In feite vorm Ik in iedere ziel goddelijk leven en als de ziel in de war is, blijft dit goddelijk leven dat Ik blijf vormen ook verward. En dit niet alleen, het komt nooit tot volmaakte voltooiing”*. En Hij verdween in een flits.

Toen ging ik verder met mijn gebruikelijke overweging van de Passie en toen ik kwam bij de ontmoeting van Jezus en Maria op de kruisweg, liet Hij zich weer zien en zei: *“Mijn dochter, ook de ziel ontmoet ik voortdurend en als Ik haar in die ontmoeting bezig vind met de beoefening van deugden, geeft ze Mij genoegdoening voor de smart bij de ontmoeting met mijn Moeder, die zo verdrietig was vanwege Mij”*.

11 april 1905

Hoe volharding het zegel is voor eeuwig leven en de ontwikkeling van goddelijk leven.

Erg verdrietig vanwege het ontberen van mijn aanbiddelijke Jezus, zei ik bij mezelf: “Hoe wreed is Hij geworden – ik kan niet begrijpen hoe zijn goede hart zover kan komen dat Hij dit doet. Als volharding Hem dan zo zeer behaagt, toch raakt mijn volharding zijn goede hart niet”. Terwijl ik dit zei en andere nonsens, kwam Hij plotseling en zei: *“Inderdaad wat Mij het meest behaagt in de ziel is volharding,*

omdat volharding het zegel is voor eeuwig leven en de ontwikkeling van goddelijk leven. Net zoals God in feite altijd oud en altijd nieuw is en onveranderlijk, zo ook is de ziel door volharding die ze altijd volhoudt oud, en door haar instelling waar mee ze volhardt is ze altijd nieuw; en ieder keer als ze weer volhardt wordt ze nieuw in God en blijft onveranderlijk zonder 't te beseffen. Omdat ze door volharding voortdurend goddelijk leven in zich krijgt wordt zij door God te verwerven bezegeld met eeuwig leven. Kan er een solider zegel bestaan dan God zelf?"

16 april 1905

Lijden is regeren.

In mijn gebruikelijke toestand toonde mijn lieflijke Jezus zich even met een spijker in zijn hart; en mijn hart naar Zich toe trekkend raakte Hij het met die spijker en ik voelde dodelijke pijnen. Toen zei Hij: *"Mijn dochter, het is de wereld die deze spijker diep in mijn hart drijft en zo Mij voortdurend doet sterven. Vanuit de rechtvaardigheid zal Ik toelaten dat zij, net zoals zij Mij voortdurend doen sterven, elkaar doen sterven, elkaar vermoorden als honden"*. En dit zeggende liet Hij me het gekrijs van de rebel horen, zo erg dat ik vier, vijf dagen doof bleef. Terwijl ik dan erg veel leed, kwam Hij even later terug en zei: *"Het is vandaag Palmzondag waarop Ik tot koning werd uitgeroepen. Allen moeten streven naar een koninkrijk, maar om het eeuwig koninkrijk te verwerven is het voor het schepsel noodzakelijk zelfbeheersing te verwerven door te heersen over haar hartstochten. Het enige middel is lijden omdat lijden regeren is; dat betekent: door geduld zet de mens zich op de juiste plaats, wordt koning over zichzelf en over het eeuwig koninkrijk"*.

20 april 1905

In deze tijden lijkt de mensheid op een bot dat uit de kom is geschoten. Hoe weet je of de ziel zijn hartstochten beheerst.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus maar even, zo op het punt de mensen te kastijden en Hij zei: *"Mijn dochter, de schepselen verscheuren mijn vlees, zij vertrappen voortdurend mijn bloed en Ik zal toelaten dat hun vlees verscheurd wordt en hun bloed vergoten. In deze tijden is de mensheid als een bot dat uit de kom geschoten is – uit zijn middelpunt en om het weer op zijn plaats te krijgen en het weer in zijn centrum te plaatsen is het noodzakelijk dat het teniet gedaan wordt"*. Toen werd Hij een beetje kalmer en vervolgde: *"Mijn dochter, de ziel kan weten of zij haar hartstochten onder controle heeft, als zij, geraakt door bekoringen of door mensen, er niet op let. Bijvoorbeeld: zij wordt verleid tot onzuiverheid; als zij*

deze hartstocht onder controle heeft, let de ziel er niet op en haar natuur blijft in haar normale doen; als ze geen controle heeft daarentegen, raakt de ziel geërgerd, ze kwelt zichzelf en voelt hoe een rottende stroom haar lichaam binnen vloeit. Of iemand vernedert of beledigt iemand anders; als deze de trots onder controle heeft, blijft ze in vrede; als ze die controle niet heeft, voelt ze een stroom van vuur, verontwaardiging en trots in zichzelf die haar helemaal onderste boven brengt. Als de hartstocht inderdaad aanwezig is, komt die bij gelegenheid naar buiten en zo gaat het met al de rest”.

2 mei 1905

Drie soorten verrijzenis die het lijden inhoudt.

Een beetje meer dan anders bezig met het lijden zei mijn goede Jezus toen Hij kwam: *“Mijn dochter, lijden houdt drie vormen van verrijzenis in. Ten eerste, het lijden neemt de ziel weer op in de genade. Ten tweede, als het lijden voortgaat verzamelt het de deugden en brengt de ziel tot heiligheid. Ten derde, als het lijden voortgaat vervolmaakt het de deugden, het verfraait die met schittering en vormt een prachtige kroon; en met die kroon verrijst de ziel weer in glorie op aarde en glorie in de Hemel”.* Na deze woorden verdween Hij.

5 mei 1905

Uitwerking van de genade.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus heel even en het leek of er een andere gestalte volledig aan Hem gelijk uit zijn binnenste kwam – die was alleen kleiner. Ik was verbaasd dit te zien en Hij zei: *“Mijn dochter, alles wat uit iemands binnenste kan komen wordt een geboorte genoemd en deze geboorte wordt het kind van degene die het heeft gebaard. Welnu, deze dochter van mij heet genade die als ze uit Mij komt zich meedeelt aan zielen die haar willen ontvangen en zij transformeert hen in net zoveel kinderen van Mij. En dit niet alleen. Maar al het goede en deugdzame dat uit deze volgende kinderen ontstaat, worden kinderen van genade. Kijk eens wat een uitgebreide generatie kinderen genade voortbrengt uit zichzelf, als die haar maar ontvangen. Maar hoe velen verwerpen haar; en mijn dochter keert terug in mijn schoot alleen en zonder kinderen”.* Terwijl Hij dit zei, sloot die gestalte zich in mij op en ik werd totaal gevuld met haar.

9 mei 1905

De ziel die verenigd is met de genade kan doen wat de dood moet doen volgens haar natuur.

In mijn gebruikelijke toestand leek het of mijn aanbiddelijke Jezus vanuit mijn binnenste kwam en met zoete en beminnelijke stem zei Hij: *“En waarom, mijn dochter, kan de ziel samen met de genade niet vooraf alles doen wat de dood moet doen volgens haar natuur? Dat betekent uit liefde tot God en vooraf aan alles sterven waaraan het zal moeten sterven? Maar alleen degenen die voortdurend in mijn genade leven kunnen deze gezegende dood ondergaan, omdat 't voor hen makkelijker is om te sterven aan alles wat voorbijgaat. En als de ziel leeft met God en sterft aan al het overige, zal haar natuur vooruitlopen op de voorrechten die haar moeten verrijken bij de verrijzenis, dat wil zeggen, zij zal zich vergeestelijkt voelen, vergoddelijkt en onvergankelijk behalve al het goede waarin de ziel zal delen doordat zij voelt hoe zij deel mag hebben aan al de privileges van het goddelijk leven. Bovendien is er het onderscheid in glorie wat deze zielen zullen hebben in de Hemel; zij zullen zo verschillend zijn van de anderen als de Hemel van de aarde”*. Na deze woorden verdween Hij.

12 mei 1905

Middelen om de liefde van Jezus niet te verliezen.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn gezegende Jezus maar even en toen ik Hem zag zei ik, ik weet niet waarom: 'Heer, dit is iets wat mijn ziel verscheurt... de gedachte dat ik uw liefde zou kunnen verliezen'.

En Hij: *“Mijn dochter, wie zei je dit? In alle dingen heeft mijn vaderlijke goedheid gezorgd voor de middelen om het schepsel te helpen, zolang deze middelen tenminste niet worden verworpen. Dus het middel om mijn liefde niet te verliezen is mijn liefde vast te houden en alles wat Mij betreft alsof het van hem is. Kunt ge verliezen wat van jou is? Zeker niet. Hoogstens, zal hij, als hij geen respect heeft voor iets wat het zijne is, geen zorg dragen om het op een veilige plaats te bewaren, maar als hij geen respect ervoor heeft en het niet op een veilige plaats bewaart, is dat een teken dat het niet bemint en daarom bevat dat object niet langer het leven van liefde en kan niet gerekend worden tot zijn eigen dingen. Maar wanneer men mijn liefde tot de zijne maakt, die respecteert en die op een veilige plaats bewaart, houdt hij die altijd in de gaten, zodat hij niet kan verliezen wat van hem is, noch in dit leven noch in de dood”*.

15 mei 1905

Het pad der deugd is gemakkelijk.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus even en zei: *“Mijn dochter, zij zeggen dat het pad der deugd moeilijk is. Fout. Het is moeilijk voor wie niet in beweging komt, omdat als zij de genaden noch de vertroosting die zij van God ontvangt, kent, noch de hulp om in beweging te komen, lijkt het moeilijk voor haar; en zonder beweging voelt zij al de zwaarte van de reis. Maar voor wie in beweging is, is het buitengewoon makkelijk, omdat de genade die haar overspoelt haar versterkt, de schoonheid van de deugden haar aantrekt, de goddelijke bruidegom der zielen haar ondersteunt aan zijn arm, en haar begeleidt op haar reis. En de ziel verlangt ernaar, om i.p.v. de zwaarte en de moeilijkheid van de beweging te voelen, haar tempo te verhogen om sneller het einde van de tocht en haar middelpunt te bereiken”*.

18 mei 1905

Liefde verdient boven alles te gaan.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus heel even en zei: *“Mijn dochter, angst onttrekt leven aan de liefde. En dat niet alleen, maar ook de deugden die niet hun oorsprong hebben in de liefde, verminderen het liefdeleven in de ziel. Integendeel, in alle dingen verdient de liefde boven alles te gaan, omdat liefde alles gemakkelijk maakt, terwijl de deugden die niet hun oorsprong hebben in de liefde lijken op vele slachtoffers van een slachtpartij – dat wil zeggen, de vernietiging van de deugden zelf”*.

20 mei 1905

Hoe Jezus leed.

Vanmorgen overwoog ik hoe de gezegende Jezus totaal ontwricht aan het kruis hing, en ik zei bij mezelf: *“Ach Heer, hoe gekweld moet U geweest zijn door zo'n gruwelijke pijnen en hoe bedroefd moet uw ziel geweest zijn”*. Opdat moment kwam Hij, bijna als een schaduw, en zei: *“Mijn dochter, Ik was niet bezig met mijn lijden, maar liever hield Ik me bezig met het doel van mijn pijnen; en omdat Ik in mijn pijnen de vervulling van de Wil van de Vader kon zien, leed Ik en juist in mijn lijden vond Ik zeer zoete rust. In feite houdt het doen van de goddelijke Wil dit goede in; terwijl men lijdt vindt men zeer diepe rust; en als men geniet, maar dit genot is niet door God gewild, vindt men in datzelfde genot de gruwelijkste kwelling. Nog sterker,*

hoe dichter Ik kom bij het doel van de pijnen – in het verlangen om de Wil van de Vader in alles te volbrengen – des te opgeluchter voel Ik me, en mijn rust wordt dieper. Oh, hoe verschillend is de weg van de zielen! Als zij lijden of werkzaam zijn is hun blik noch gericht op de vruchten, noch op de vervulling van de goddelijke Wil; zij concentreren eerder alles van zichzelf op wat zij aan 't doen zijn en zij zien niet het goede wat zij kunnen verwerven of de zoete rust die de Wil van God brengt; zij maken zich ongerust en zijn gekweld, en zij gaan het lijden en werken zoveel ze kunnen uit de weg en denken daardoor rust te vinden; maar er blijft meer kwelling over dan tevoren”.

23 mei 1905

Om geen verwarring te voelen moet de ziel gegrondvest zijn in God.

Vanmorgen bevond ik me buiten mezelf en ik voelde iemand in mijn armen met zijn hoofd tegen mijn schouder. Ik kreeg het niet voor elkaar om te zien wie hij was, dus trok ik krachtig aan hem, en zei: “Zeg me tenminste wie ge zijt”. En Hij: “*Ik ben het Al*”. Toen ik Hem hoorde zeggen dat Hij het Al was, zei ik: “En ik ben het niets. Zie toch Heer, hoe ik gelijk heb dat dit niets verenigd moet blijven met het Al, anders zal het lijken op een handje stof dat wegwaait in de wind”. Intussen zag ik iemand die in twijfel verkeerde en zei: “Hoe kan het dat iemand bij iedere kleinigheid zo in verwarring raakt?” En door 'n licht dat van de gezegende Jezus kwam zei ik: “Om niet in verwarring te raken moet de ziel gegrondvest zijn in God, zich richten op God met haar hele wezen als op één enkel punt en naar de andere dingen kijken met onverschillige ogen. Maar als zij zich anders gedraagt bij alles wat ze doet, ziet of hoort, zal ze voelen hoe haar ziel bekleed wordt met een onrust zoals trage koortsen die de ziel uitputten en haar verwarren, niet in staat aan wat dan ook kop of staart te ontdekken”.

25 mei 1905

Het beeld van Jezus in de ziel.

In mijn gebruikelijke toestand kon ik de gezegende Jezus buiten en binnenin mij zien. Als ik Hem als een kind buiten mij zag, zag ik Hem ook als een kind binnenin mij; als ik Hem buiten mij gekruisigd zag, zag ik hetzelfde van binnen. Ik was verbaasd en Hij zei: “*Mijn dochter, wanneer mijn beeld volmaakt wordt gevormd in het binnenste van de ziel en Ik welke vorm dan ook daarbuiten wil aannemen om naar Mijzelf te kijken, diezelfde vorm wordt aangenomen door mijn beeld dat Ik in de ziel gevormd heb. Waarom dan die verbazing?*”

26 mei 1905

Als de ziel helemaal van Jezus is, voelt Hij haar ruisen binnenin zijn Wezen.

Toen ik buiten mezelf was, trof ik mezelf aan met het kindje Jezus in mijn armen en ik zei: “Mijn schattig kleintje, ik ben helemaal en altijd van U. O, alstublieft sta niet toe dat er ook maar iets binnenin mij trilt, zelfs geen schaduw, die niet van U komt”. En Hij: *“Mijn dochter, wanneer de ziel helemaal van Mij is, voel Ik een voortdurend ruisen van haar wezen binnenin Mij. Ik voel dit voortdurend ruisen van haar trillen in mijn stem, in mijn hart, in mijn brein, in mijn handen, in mijn voetstappen en zelfs in mijn bloed. Oh, hoe lieflijk is dit ruisen van haar in Mij! En terwijl Ik het voel blijf Ik herhalen: 'Alles, alles – alles van deze ziel is van Mij; en Ik heb je lief – Ik heb je zo lief...' En Ik verzegel het ruisen van mijn liefde in haar. Dus net zoals Ik haar ruisen voel, voelt de ziel mijn ruisen in haar hele wezen. Als de ziel daarom mijn ruisen voelt trillen in alles van haar zelf, is dat een teken dat de ziel helemaal van Mij is”*.

29 mei 1905

Wie rust in de armen van de gehoorzaamheid krijgt al de goddelijke kleuren.

Vanmorgen wierp de gezegende Jezus zich bij zijn komst in mijn armen alsof Hij wilde rusten en Hij zei: *“Zo moet de ziel rusten in de armen van de gehoorzaamheid – zoals een kind veilig rust in de armen van zijn moeder. En wie rust in de armen van de gehoorzaamheid krijgt al de goddelijke kleuren, omdat, als iemand echt slaapt, kan men doen met hem wat men maar wil; zo ook, als iemand echt slaapt in de armen van de gehoorzaamheid, kun je zeggen dat hij slaapt en dan kan God met de ziel doen wat Hij maar wil”*.

30 mei 1905

Het leven van de liefde van Jezus.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, zei ik: “Heer, wat wilt U van me? Maak uw heilige Wil duidelijk aan mij”. En Hij: *“Mijn dochter, Ik wil je helemaal in Mij, zodat Ik alles in jou kan vinden. Net zoals alle schepselen leven hadden in mijn Mensheid en Ik voldoening gaf voor allen, zo ook zul jij, als je helemaal in Mij bent, zorgen dat Ik alle schepselen in jou vind; dat betekent, verenigd met Mij zorg jij dat Ik eerherstel vind in jou voor allen, genoegdoening, dank, lofprijzing en alles wat de schepselen Mij verschuldigd zijn. Behalve goddelijk leven en menselijk leven, geeft liefde een derde leven aan Mij, waardoor al de levens van de schepselen ontkiemen*

in mijn Mensheid. Dit is het leven van liefde dat Me, terwijl het Mij leven gaf, voortdurend deed sterven; het sterkt Mij, het vernedert Mij en doet Mij opstaan, het maakt Mij bitter en schenkt zoetheid, en kwelt Me en geeft Mij vreugden. Wat bevat dit leven van liefde niet – onvermoeibaar en altijd bereid voor alles? Alles, alles kan er in gevonden worden; dit leven is altijd nieuw en eeuwig. Oh, hoe verlang Ik dit leven van liefde in jou te vinden, zodat Ik je altijd in Mij heb en alles in jou kan vinden”.

2 juni 1905

Geduld is voedsel voor volhardig.

Vanmorgen, toen de gezegende Jezus kwam, zei Hij: “Mijn dochter, geduld is voedsel voor volharding. In feite houdt geduld de begeerten op hun plaats en sterkt alle deugden; en door vanuit het geduld een gesteldheid te krijgen van voortdurend leven, voelen de deugden niet de vermoeidheid die de onstandvastigheid teweeg brengt, wat zo makkelijk is voor het schepsel. Dus de ziel verliest de moed niet als ze gekastijd wordt of vernederd, omdat geduld haar direct het nodige voedsel geeft en in haar een sterkere en stabielere band van volharding vormt. En zij jaagt zichzelf niet te veel op als ze wordt getroost en verheven omdat ze, daar geduld de volharding voedt, zich zelf afremt zonder over haar grenzen te gaan. Bovendien kun je zeggen dat omdat geduld voedsel is en zolang men zich voedt dat men leven heeft, dat men niet dood is – zo zal de ziel vreugde beleven aan een leven van volharding, zolang ze geduld heeft.

5 juni 1905

Kruizen zijn bronnen zoals het doopsel.

Toen de gezegende Jezus vanmorgen kwam zei Hij: “Mijn dochter, kruizen, verstervingen zijn als bronnen voor 't doopsel en ieder soort kruis dat gedompeld wordt in de gedachte van mijn Passie, verliest de helft van haar bitterheid en de zwaarte vermindert met de helft”. En Hij verdween in een flits. Ik bleef achter en deed inwendig wat aanbidding en eerherstel en Hij kwam weer terug en vervolgde: “Wat een troost voor mij te zien hoe in jou weer wordt gedaan wat mijn Mensheid eeuwen geleden deed. In feite werd alles wat Ik voor iedere ziel bepaald had om te doen, tevoren in mijn Mensheid gedaan en als de ziel contact houdt met Mij, doet zij alles wat Ik voor haar deed, weer binnenin zichzelf; maar als zij dit niet doet, blijft het alleen in Mij gedaan en Ik voel een onuitsprekelijke bitterheid”.

23 juni 1905

Wie verenigd is met de Mensheid van Jezus bevindt zich voor de deur van zijn Godheid.

In mijn gebruikelijke toestand overwoog ik hoe Jezus Christus stierf en hoe Hij zeker de dood niet kon vrezen, omdat Hij zo verenigd was met de Godheid of liever, er in veranderd, dat Hij al veilig was zoals iemand in zijn eigen paleis. Maar hoe anders is dat voor de ziel! Terwijl ik hierover nadacht en over andere nonsens, kwam de gezegende Jezus en zei: *“Mijn dochter, iemand die verenigd is met mijn Mensheid bevindt zich al voor de deur van mijn Godheid omdat mijn Mensheid een spiegel is voor de ziel waarin de Godheid in haar wordt weerspiegeld. Als men wordt weerkaatst in deze spiegel is het vanzelfsprekend dat haar hele wezen wordt veranderd in liefde; want, mijn dochter, alles wat zijn oorsprong heeft in het scheepsel, zelfs de bewegingen van haar ogen, lippen, gedachten en al de rest – alles moet liefde zijn en gedaan worden uit liefde; en omdat mijn Wezen een en al liefde is, neem Ik alles in Mijzelf op waar Ik maar liefde vind en de ziel verblijft veilig in Mij als iemand in zijn eigen paleis. Dus hoe kan de ziel tijdens haar sterven angst hebben om naar Mij te komen als ze al in Mij is?”*

3 juli 1905

Verklaringen van Jezus over de toestand van Luisa.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand bevond ik me buiten mezelf en ik trof de Koningin Moeder aan met het Kindje in haar armen terwijl Ze Hem haar zeer zoete melk gaf. Toen ik zag dat het Kindje melk dronk aan de borst van onze Moeder, maakte ik Hem voorzichtig los van haar borst en begon zelf te drinken. Toen Ze me dit zagen doen, glimlachten Ze beiden om mijn listigheid, maar Zij lieten me drinken. Hierna zei de Koningin Moeder: *“Neem je lieve Kleine en geniet van Hem”*; en ik nam Hem in mijn armen.

Intussen hoorde ik buiten wapengekletter en Hij zei: *“Deze regering zal vallen”*. En ik: *“Wanneer? Hij raakte de top van zijn vinger aan en vervolgde: “Nog net een vingertop”*. En ik: *“Wie weet hoe lang voor U een vingertop is!”* Maar Hij besteedde geen aandacht aan mij en omdat ik niet echt geïnteresseerde was zei ik: *“Hoe graag zou ik de Wil van God voor mij willen kennen”*. En Hij zei: *“Heb je een papiertje? Want Ik zal zelf opschrijven en verklaren wat Ik voor jou wil”*. Ik had er geen, dus ging ik er een zoeken en gaf het Hem; en het Kindje schreef: *“Ik verklaar voor de Hemel en aarde dat het mijn Wil is dat Ik haar heb gekozen als slachtoffer. Ik verklaar dat ze Mij haar ziel en lichaam heeft aangeboden en omdat Ik haar absolute*

Meester ben, laat Ik haar, wanneer het Mij behaagt, delen in de pijnen van mijn Passie; en in ruil daarvoor heb Ik haar toegang gegeven tot mijn Godheid. Ik verklaar dat zij in deze Godheid iedere dag voortdurend bidt voor de zondaars, en zij trekt een voortdurende levensstroom aan voor het heil van diezelfde zondaars". En Hij schreef nog veel meer wat ik me niet zo goed herinner; daarom laat ik dat weg.

Toen ik dit hoorde voelde ik me verward en zei: "Heer, vergeef me dat ik brutaal ben; ik wilde niet weten wat U geschreven hebt – het is voor mij genoeg dat U alleen het weet. Wat ik wilde weten is of het uw Wil is dat mijn toestand blijft duren". En in gedachten ging ik voort: "of het zijn Wil is dat mijn biechtvader mij komt oproepen tot gehoorzaamheid of dat de tijd die ik doorbreng met mijn biechtvader eerder mijn eigen fantasie is". Maar ik wilde dat niet zeggen uit angst dat ik misschien te veel wilde weten en ik overtuigde mezelf dat als het ene zijn Wil is, het andere ook zijn Wil moet zijn. En het Kindje schreef verder: *"Ik verklaar dat het mijn Wil is dat deze toestand zo blijft en dat je biechtvader je oproept tot gehoorzaamheid en ook de tijd die je met hem doorbrengt. Het is ook mijn Wil voor jou dat de angst je overvalt dat jouw toestand niet mijn Wil zou zijn; deze angst en twijfel zuivert je van de geringste fout"*. De Koningin Moeder en Jezus zegenden mij; ik kuste hun handen en ik bevond me in mezelf.

5 juli 1905

De Mensheid van Jezus is muziek voor de Godheid.

In mijn gebruikelijke toestand ging ik door met mijn gewone innerlijke activiteiten en toen de gezegende Jezus kwam, zei Hij: *"Mijn dochter, mijn Mensheid is muziek voor de Godheid omdat al mijn werkzaamheden even zoveel muzieksleutels zijn die de zeer volmaakte en harmonieuze melodie vormen, om het goddelijke gehoor te behagen. En de ziel die samenwerkt met Mij, in- en uitwendig, zet de melodie voort van mijn Mensheid voor de Godheid"*.

18 juli 1905

De ziel moet zich niet openen voor anderen, alleen voor haar biechtvader.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus slechts voor even en zei: *"Mijn dochter, als een biechtvader aan de zielen zijn manier van werken in hun innerlijk duidelijk maakt, verliest hij de drang om door te gaan; en de ziel die weet wat de biechtvader met haar voor heeft, zal nalatig worden en zenuwachtig bij haar manier van doen. Zo ook als de ziel haar innerlijk toont aan anderen en haar geheim openbaart, zal haar gedrevenheid verdampen en zij zal tenslotte geheel verzwakt zijn."*

En als dit niet gebeurt wanneer zij zich opent voor haar biechtvader dan is dat omdat de kracht van het sacrament de stoom vasthoudt, de kracht laat toenemen en het verzegelt”.

20 juli 1905

Als de ziel niet trouw is aan de Wil van God, houdt God op met zijn plannen voor haar.

Vanmorgen bad ik voor een priester die ziek was en die mijn geestelijke leider was geweest en ik dacht bij mezelf: “Zou hij ook ziek geworden zijn als hij doorgedaan was met me te begeleiden?” En de gezegende Jezus kwam en zei: *“Mijn dochter, wie geniet ervan de goederen die er in een huis aanwezig zijn? Zeker degene die er in wonen; en hoewel iemand daar tevoren al is geweest, alleen degenen die daar doorlopend zijn kunnen ervan genieten. Bij voorbeeld, zolang een dienaar bij zijn meester blijft, betaalt de meester hem en staat hem toe te genieten van wat er in zijn huis is; en als hij weg gaat vraagt hij een ander, betaalt hem en laat hem delen in zijn goederen. Zo doe Ik ook; Als Ik iets wil van iemand en hij houdt er mee op, geef Ik het door aan iemand anders en geef hem alles wat voor die ander bestemd was. Dus als hij doorgedaan was met jou te leiden, in jouw toestand van slachtofferziel, zou hij genoten hebben van het goede, behorend bij iemand die jou op dit moment begeleidt, daarom zou hij niet ziek zijn geworden. En als de huidige leider, ondanks zijn gezondheid, niet al het andere krijgt wat hij wil, is dat omdat hij niet helemaal doet wat Ik wens, en hoewel hij geniet van wat goeds verdient hij toch niet bepaalde charisma's van Mij”.*

22 juli 1905

God kijkt niet naar het werk, maar naar de kracht van de liefde waar mee hij werkt.

Ik voelde me geïrriteerd dat ik niet in staat was tot bepaalde verstervingen, daar het me leek dat de Heer me verafschuwde en Hij me daarom niet toestond die te doen. En de gezegende Jezus kwam en zei: *“Mijn dochter, wie Mij werkelijk bemint raakt nooit over iets geërgerd, maar probeert alles te veranderen in liefde. Om welke reden wilde je je versterven? Zeker uit liefde voor Mij. En Ik zeg je: “Versterf je uit liefde voor Mij, en ontsla jezelf daarvan uit liefde voor Mij; en zowel het een als het ander telt even zwaar voor Mij”. Het belang van een werk, al is het iets neutraals, neemt toe met de hoeveelheid liefde waarmee het gepaard gaat, omdat Ik niet kijk naar het*

werk maar naar de kracht van de liefde waarmee 't werk gedaan wordt. Daarom wil ik geen ergernis bij jou, maar altijd vrede; omdat het bij ergernis en verwarring altijd gaat om eigenliefde die de boventoon wil voeren of het is de vijand die schade aanricht”.

9 augustus 1905

Uitwerking van vrede en verwarring.

In mijn gebruikelijke toestand voelde ik me een beetje verward en toen de gezegende Jezus kwam zei Hij: *“Mijn dochter, de ziel die in vrede is en wier hele wezen totaal gericht is op Mij, laat druppels licht vallen op mijn kleed die een versiering vormen voor Mij. Aan de andere kant laat de ziel die in de war is druppels duisternis vallen die een duivelse decoratie vormen. En dit niet alleen, maar verwarring belemmert de stroom genade en maakt het onmogelijk om goed werkzaam te zijn”.* Toen vervolgde Hij: *“Als de ziel over alles verward raakt, is dat een teken dat zij vol is van zichzelf. Als zij verward raakt door iets dat haar overkomt, maar door iets anders niet, is dat een teken dat zij iets van God heeft, maar er moeten nog veel gaten worden gevuld. Als niets haar dan nog in de war brengt, is het een teken dat zij vol is van God. Oh, hoeveel schade brengt verwarring toe aan de ziel – zo erg dat zij God verwerpt en helemaal vol is van zichzelf”.*

17 augustus 1905

Alle glorie voor een ziel aan wie gezegd wordt dat van alles wat zij heeft, niets van haar is, maar alles van God.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, zag ik de Koningin Moeder die tot onze Heer zei: *“Kom, kom in haar tuin om U te verheugen”.* En het kwam me voor dat Ze op mij wees. Toen ik dit hoorde kreeg ik een hoog rode kleur en zei bij mezelf: *“Ik heb niets goeds – hoe kan Hij zich verheugen?”* Toen ik dit dacht, zei de gezegende Jezus: *“Mijn dochter, waarom bloos je? Al de glorie van een ziel ligt in het feit dat gezegd wordt dat alles wat ze heeft niet van haar is, maar van God; en Ik zeg haar, als wederwoord, dat alles wat van Mij is het hare is”.* En terwijl Hij dit zei, kwam het mij voor dat mijn tuintje dat Hij Zelf had aangelegd één werd met de zijne, zeer uitgestrekt, die in zijn hart lag en die werden één geheel en wij genoten er samen van. Toen bevond ik me weer in mezelf.

20 augustus 1905

Genade neemt rondom de ziel net zo veel beelden op als er goddelijke volmaaktheden en deugden zijn.

Toen de gezegende Jezus vanmorgen kwam zei Hij: *“Mijn dochter, als de ziel in al haar acten alles doet voor God en om God alleen te behagen, komt de genade van alle kanten binnen in de ziel, net zoals het licht van de zon van alle kanten een huis binnenkomt, als balkons, deuren en ramen open zijn en men geniet van de volheid van het licht. Op dezelfde wijze geniet de ziel van de volheid van het goddelijk licht; en door de beantwoording van de ziel blijft dit licht altijd toenemen tot ze helemaal licht is. Maar als zij zich anders gedraagt komt het licht binnen door de spleten en in de ziel is alles duister. Mijn dochter, aan wie Mij alles geeft, geef Ik alles; en omdat de ziel niet in staat is mijn Wezen in zijn geheel te ontvangen, neemt de genade net zoveel beelden rondom de ziel op als er volmaaktheden en deugden zijn. Dus, die neemt het beeld van schoonheid op en draagt het licht van schoonheid over op de ziel; het beeld van wijsheid en die draagt het licht van wijsheid over; het beeld van goedheid en die draagt goedheid over; het beeld van heiligheid, rechtvaardigheid sterkte, macht, zuiverheid en die draagt het licht over van heiligheid, rechtvaardigheid, sterkte, macht en zuiverheid; en zo met al het overige. Dus de ziel is niet met één zon, maar met net zo veel zonnen bezaaid als er volmaaktheden in Mij zijn”*.

En deze beelden zijn aanwezig rondom iedere ziel; alleen voor degenen die open zijn en eraan beantwoorden zijn ze volop in actie in werking; voor de zielen die dat niet zijn, slapen zij a.h.w. en zij kunnen weinig of niets van hun actie benutten”.

22 augustus 1905

Iemand die deelt in de zwaarte van Jezus lijden, dat betekent in het werk van zijn Verlossing, gaat delen in de verdiensten van het Verlossingswerk.

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn aanbiddelijke Jezus maar even en Hij bracht me buiten mezelf; Hij liet me delen in zijn lijden en toen zei Hij: *“Mijn dochter, als twee mensen samen de zwaarte van een karwei delen, delen zij ook samen de vergoeding die zij voor dat werk ontvangen en beiden kunnen met die vergoeding goed doen aan wie ze maar willen. Dus omdat jij deelt in de zwaarte van mijn lijden d.w.z. in het werk van mijn Verlossing, ga je ook delen in de verdienste van het Verlossingswerk. En omdat de vergoeding voor onze pijnen wordt verdeeld tussen jou en Mij, kan Ik goed doen aan wie Ik maar wil, in het algemeen en ook in het bijzonder; en ook jij bent vrij goed te doen aan wie je maar wil met de vergoeding*

die jou toekomt, Dit is het voordeel voor iemand die deelt in mijn pijnen, wat alleen is toegestaan aan een slachtofferziel; en het is winst voor degenen die de slachtofferziel zeer nabij zijn, omdat zij, zo nabij, makkelijker kunnen delen in het goede dat die ziel bezit. Daarom, mijn dochter, verheug je meer naarmate Ik mijn pijnen met je deel, omdat je meer zult delen in de vergoeding.

23 augustus 1905

Als de ziel alles voor God doet, wordt haar schuld gedelgd in de vlam van de goddelijke liefde. Aan jezelf denken is nooit een deugd maar altijd een ondeugd.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand zei mijn gezegende Jezus: “Mijn dochter, als de ziel alles doet voor Mij, doet zij net als motjes die blijven hangen rond een vlam en vernietigd worden in diezelfde vlam. Zo ook naargelang ze Mij de geur van haar acten, haar bewegingen en verlangens aanbiedt hangt, de ziel rondom Mij – rond mijn ogen, mijn gezicht, mijn handen of mijn hart, volgens de verschillende offers die ze Mij aanbiedt. En door zo voortdurend rond Mij te hangen, wordt al haar schuld gedelgd in de vlam van mijn liefde, zonder in aanraking te komen met de vlammen van het vagevuur”.

Toen verdween Hij en toen Hij terug kwam vervolgde Hij: “Aan jezelf denken is hetzelfde als God verlaten en terugvallen in een leven voor jezelf. Bovendien is met jezelf bezig zijn nooit een deugd maar altijd een ondeugd, zelfs met het oog op iets goeds.

25 augustus 1905

Ware deugden moeten hun wortels hebben in het Hart van Jezus en uitgroeien in het hart van het schepsel.

Bij zijn komst deze morgen zei de gezegende Jezus me: “Mijn dochter, de ziel moet wonen in mijn Hart; en haar deugden... zij moet er voor zorgen dat die geworteld zijn in mijn Hart en uitgroeien in haar hart. Verder zijn er natuurlijk deugden, gebaseerd op aantrekkingskracht; dat zijn deugden afhankelijk van tijd en omstandigheden en veranderlijk. Terwijl de deugden die geworteld zijn in mijn Hart en uitgegroeid zijn in de ziel, standvastig zijn en zich aanpassen aan ieder moment en omstandigheid en voor iedereen hetzelfde zijn. Maar de andere zijn dat niet.

En het komt voor dat zij een grenzeloze liefde voor iemand voelen, dat betekent, het ene ogenblik zijn ze één en al vuur; zij brengen werkelijk offers; zij zouden hun leven willen geven. Maar dan komt er iemand anders, misschien meer in nood dan de eerste en in één ogenblik verandert alles: zij worden ijzig; zij willen zelfs niet het

offer brengen om te luisteren of iets te zeggen. Zij zijn lusteloos en wijzen hem verbitterd en geïrriteerd af. Is dat de liefde die geworteld is in mijn Hart? Zeker niet. Integendeel, het is een gebrekkige liefde, alleen menselijk en gebaseerd op aantrekkingskracht, die het ene ogenblik lijkt op te bloeien en het andere moment verwelkt en verdwijnt.

Iemand anders is gehoorzaam, onderdanig en nederig; hij laat over zich lopen, zodat de ander met hem kan doen wat hij wil. Maar tegenover iemand anders is hij ongehoorzaam, recalcitrant, hooghartig. Is dit gehoorzaamheid die uit mijn Hart komt, zoals Ik iedereen gehoorzaamde. Zelfs mijn beulen. Zeker niet.

Iemand anders is bij sommige gelegenheden geduldig; zelfs bij ernstig lijden lijkt hij op een lam dat zelfs zijn mond niet opent om te klagen. Maar bij andere moeilijkheden, misschien minder erg, verliest hij zijn humeur, raakt hij geïrriteerd, vloekt hij. Is dit het geduld dat vast geworteld is in mijn Hart? Zeker niet.

Iemand anders is de ene dag zeer vurig, hij bidt voortdurend, zoveel dat hij zijn plichten van staat verwaarloost, maar een andere keer heeft hij een ontmoeting, een kleine teleurstelling, en hij is koud en hij houdt op met bidden, verwaarloost zijn christelijke plichten – de verplichte gebeden. Is dit mijn geest van gebed, toen Ik bloed begon te zweten, doodsangst voelde en toch geen moment het gebed naliet? Zeker niet.

En dit geldt voor alle andere deugden. Alleen de deugden die geworteld zijn in mijn Hart en geënt in de ziel, zijn standvastig en blijven duren en stralen licht uit. De andere lijken wel deugden maar het zijn ondeugden. Zij lijken op licht, maar zijn duisternis”.

Toen Hij dit gezegd had verdween Hij. En ik bleef naar Hem verlangen en toen kwam Hij terug en voegde er aan toe: “De ziel die altijd naar Mij verlangt, verzadigt zich voortdurend met Mij. En als Ik Mij verzadigd voel door de ziel, verzadig Ik Mijzelf met die ziel, zodat Ik, waar Ik ook ga, haar aantref met haar verlangens en voortdurend contact heb met haar”.

28 augustus 1905

Het Hart van Jezus verbindt de mensenharten met zichzelf en zij nemen alles van zijn Hart op, zelfs zijn leven, als zij met Hem verbonden zijn.

Toen mijn aanbiddelijke Jezus vanmorgen kwam, toonde Hij mij zijn allerliefste Hart. Van binnenuit kwamen er een soort stralende draden van goud, zilver en roodgekleurd en die leken een net te vormen dat draad voor draad alle mensenharten verbond. Ik was verrukt bij het zien hiervan en Hij zei me:

“Mijn dochter, met deze draden verbindt mijn Hart zich met alle gevoelens, verlangens, de hartslag, en de liefde en zelfs het echte leven van de mensenharten, die in alles hetzelfde zijn als mijn menselijk Hart – behalve dan dat het mijne verschilt in heiligheid.

En zo met hen verbonden, wekt de draad van verlangen, als mijn verlangens vanuit de Hemel neerdalen, hun verlangens op; als Mijn gevoelens in beweging komen, brengt de draad van de gevoelens hun gevoelens in beweging; als Ik liefheb wekt de liefdesdraad hun liefde op en de draad van Mijn leven geeft hun leven.

O, wat een harmonie tussen Hemel en aarde, tussen Mijn hart en de mensenharten. Maar alleen degenen met Mij verbonden, kunnen dit waarnemen terwijl zij die Mij afweren met de doeltreffendheid van hun wil niets merken en zo wordt de werkzaamheid van mijn menselijk Hart nutteloos.

4 september 1905

In alle tijden heeft God zielen gehad in wie Hij, in zoverre het mogelijk is voor een schepsel, de bedoeling van de Schepping, de Verlossing en de Heiligmaking heeft gerealiseerd – en die al zijn gaven hebben ontvangen.

In mijn gebruikelijke toestand toonde mijn aanbiddelijke Jezus zijn allerheiligste Mensheid, al zijn wonden, zijn pijnen, en vanuit zijn wonden, zelfs vanuit zijn druppels bloed, kwamen vele takken beladen met bloemen en vruchten en het leek of Hij zijn lijden op mij overbracht, samen met al die takken beladen met bloemen en vruchten. Ik was verbaasd bij het zien van de goedheid van onze Heer dat Hij al het goede met me deelde, zonder ook maar iets achter te houden van alles wat Hij bevatte; en de gezegende Jezus zei: “Mijn geliefde dochter, verbaas je niet over wat je ziet want je bent niet alleen en je bent niet de enige. In feite heb Ik in alle tijden zielen gehad in wie Ik, in zoverre het mogelijk is voor een schepsel, in een bepaald opzicht, volmaakt de bedoeling van mijn Schepping, Verlossing en Heiligmaking kon realiseren en het schepsel kon al het goede krijgen waarvoor Ik de mens schiep, verlost en heilig maakte. Als Ik anderzijds, zelfs niet een enkel schepsel in iedere tijd had gehad, zou mijn hele werk mislukt zijn, tenminste voor enige tijd.

Dit is de orde van mijn voorzienigheid mijn rechtvaardigheid en mijn liefde – dat Ik in ieder tijd tenminste één iemand moet hebben, die Ik kon delen in al het goede, en dat het schepsel Mij alles moet geven wat zij Mij als schepsel verschuldigd is.

Waarom zou Ik anders doorgaan met de wereld. In één ogenblik zou Ik haar vernietigen. Dat is precies de reden waarom Ik slachtofferzielen kies: net zoals de goddelijke rechtvaardigheid in Mij alles vond wat die in alle schepselen wilde vinden en met Mij, allen samen het goede deelde dat die wilde delen met alle schepselen, zodanig dat mijn Mensheid alles bevatte, zo vind Ik alles in de slachtofferzielen en Ik deel al mijn eigendommen met hen. Gedurende mijn Passie had Ik mijn liefste

Moeder, die terwijl Ik al mijn pijnen en al mijn eigendommen met Haar deelde, als schepsel er op bedacht was in Haar zelf alles te verzamelen wat schepselen voor Mij moesten doen. Daarom vond Ik in Haar, al mijn voldoening en dankbaarheid, dankzegging, lof, eerherstel en harmonie die Ik in alle anderen wilde vinden. Toen kwamen Maria Magdalena, Johannes en zo verder, in alle tijden van de Kerk. En deze zielen behaagden Me zo zeer en Ik voelde Me gedrongen hun alles te geven zodat Ik eerst voor hen uit ga en dan veredel Ik hun zielen, lichamen, eigenschappen en zelfs hun stemmen, zodanig dat één enkel woord zo veel kracht heeft, zo vol genade, zoet en doordringend dat het mijn hele Wezen aanzet tot mededogen en tederheid; het verandert Mij en Ik zeg: 'Ach, dit is de stem van mijn geliefde, Ik kan het niet laten naar haar te luisteren; het zou lijken of Ik wil ontkennen wat zij van Mij verlangt. Als Ik niet naar haar zou luisteren maar haar met lege handen weg zou laten gaan – nooit'. Er bestaat zo'n elektriciteit van eenheid tussen Mij en haar, dat de ziel zelf in dit leven niet alles kan begrijpen, ofschoon ze het heel helder zal inzien in het volgende”.

6 september 1905

Het euvel van gebrek aan aandacht.

Vanmorgen zag ik, na veel strijd onze Heer aan het kruis en ik kuste de wonden van zijn handen en ik gaf eerherstel en bad dat Hij alle menselijke werken zou heiligen, vervolmaken en zuiveren omwille van wat Hij leed in zijn zeer heilige handen; en de gezegende Jezus zei: “Mijn dochter, de werken die de pijn van mijn handen het meest doen toenemen en die mijn wonden verergeren en openrijten, zijn de goede werken gedachteloos gedaan. In feite haalt gebrek aan aandacht het leven weg uit het goede werk en dingen zonder leven staan altijd op het punt te verrotten; daarom walg Ik ervan en voor mensen ogen geeft een goed werk zonder aandacht meer aanstoot dan de zonde. In feite is het duidelijk dat zonde duisternis is, en het wekt geen verbazing dat duisternis geen leven geeft; maar een goed werk wat licht is en toch duisternis verspreidt, ergert het menselijk oog zo, dat het niet langer licht kan ontdekken en daarom vormt het een hindernis op de weg naar het heil”.

8 september 1905

Ware liefde is goed zijn voor zijn naasten omdat hij een beeld van God is.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus maar even en zei: “Mijn dochter, ware liefde is dat men, wanneer men goed is voor zijn naaste, dat doet omdat hij een beeld van Mij is. Alle liefde die buiten deze sfeer omgaat kan geen liefde genoemd worden. Als de ziel de verdienste van de liefde verlangt, moet zij nooit

nalaten in alles naar mijn beeld te kijken. Het is zo waar dat echte liefde hierin bestaat, dat mijn liefde nooit deze sfeer verlaat. Ik heb het schepsel lief omdat het mijn beeld is; en als zij door de zonde dit beeld van Mij misvormt, heb Ik niet langer het gevoel dat Ik haar bemin – integendeel, Ik verfoei haar; en Ik behoed planten en dieren alleen, omdat zij ten dienste staan van mijn evenbeeld; en het schepsel moet zich helemaal richten naar het voorbeeld van zijn Schepper”.

17 september 1905

Hoe men kan delen in de smarten van de Koningin Moeder.

Omdat ik vanmorgen zo veel leed vanwege de ontbering van mijn liefste Jezus, en de dag van de smarten van de allerheiligste Maria, kwam Hij, na wat strijd en zei: *“Mijn dochter, wat wil je dat je zo naar Mij hunkert?”*

En ik: *“Heer, wat hebt U voor Uzelf – dat verlang ik ook voor mijzelf”*. En Hij: *“Mijn dochter, voor Mijzelf heb Ik doornen, spijkers en het kruis”*. En ik: *“Welaan dan, dat wil ik voor mijzelf”*. Dus gaf Hij me zijn doornenkroon en liet me delen in de pijnen van het kruis.

Toen vervolgde Hij: *“Iedereen kan delen in de verdiensten en het heil bewerkt door de smarten van mijn Moeder. Iemand die zich bij voorbaat overgeeft aan de handen van de voorzienigheid, zichzelf aanbiedt om te lijden onder allerlei pijnen, ellende, ziekte, rampen en alles wat de Heer voor haar beschikt, gaat deelnemen aan de eerste smart van de profetie van Simeon. Wie zich feitelijk bevindt temidden van het lijden en erin berust, raakt inniger aan Mij gehecht en geeft Mij geen aanstoot; het is alsof ze Me redt uit de handen van Herodes en Mij veilig bewaart in het Egypte van haar hart – en zij neemt deel aan de tweede smart. Iemand die zich teneer geslagen voelt, dor en beroofd van mijn tegenwoordigheid en toch standvastig en trouw haar gebruikelijke taken blijft volbrengen – zelfs de kans benut om Mij lief te hebben en meer naar Mij te zoeken, zonder het moe te worden – gaat delen in de verdiensten en het heil dat mijn Moeder verkreeg toen ze Mij kwijt was. Wie in welke omstandigheden dan ook, vooral als hij ziet hoe ernstig Ik word beledigd, verguisd en vertrappt, probeert Mij eerherstel te brengen, medelijden met Me heeft en bidt voor degenen die Mij beledigen – dan is het alsof Ik in die ziel mijn eigen Moeder ontmoet die, als Ze dat had gekund, Mij bevrijd zou hebben van mijn vijanden; en zij deelt in de vierde smart. Iemand die haar zintuigen kruisigt uit liefde voor mijn kruisiging en probeert de kracht van mijn kruisiging in haarzelf te vermenigvuldigen neemt deel aan de vijfde smart.*

Iemand die zich voortdurend instelt om te aanbidden, mijn wonden te kussen, eerherstel te brengen, te danken uit naam van de hele mensheid, voor haar is het alsof ze Mij in haar armen houdt, net zoals mijn Moeder Mij op haar schoot hield

toen Ik van het kruis was genomen – en zij deelt in de zesde smart. Wie in mijn genade blijft en eraan beantwoordt en niemand een plaats in haar hart geeft dan Mij, voor haar is het alsof ze Mij begraaft in het centrum van haar hart – en zij deelt in de zevende smart”.

10 oktober 1905

Als de ziel Jezus totaal omklemt en met Hem verenigd is, is zij verenigd met alle naasten.

Terwijl ik heel bedroefd was vanwege de strijd die de gezegende Jezus me deed voeren door me op Hem te laten wachten vanmorgen, liet Hij zich heel even zien en zei: *“Mijn dochter, het spijt me dat je zo lijdt, en dat Ik zie hoe je gedompeld bent in bitter verdriet omdat je Me moet ontberen. Ik voel zo'n pijn vanwege jouw smart, vooral omdat het om Mij gaat en Ik voel het als mijn eigen verdriet, en het is zo groot dat al het verdriet van anderen tezamen Me niet zoveel pijn geeft als alleen dat van jou, alleen omdat het vanwege Mij is. Toon Me daarom een opgewekt gezicht en maak Me duidelijk dat je tevreden bent”.*

Toen omhelsde Hij me innig en vervolgde: *“Het teken dat de ziel volmaakt omhelsd wordt en met Mij verenigd is, betekent dat zij verenigd is met alle naasten. Net zoals er geen conflict of disharmonie mag bestaan onder hen die zichtbaar op aarde zijn, zo kan er geen conflict en scheiding zijn met de onzichtbare God”.*

12 oktober 1905

Zelfkennis ontledigt de ziel en vervult haar van God.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus maar even en zei: *“Mijn dochter, zelfkennis ontledigt de ziel en vervult haar van God. En dat niet alleen, maar in de ziel zijn er veel receptoren en alles wat gezien kan worden in de wereld wordt opgevangen door deze receptoren – het ene meer, het andere minder volgens het begrip dat zij ervan heeft voor zichzelf. Welnu, de ziel die zichzelf kent en vervuld is van God, wetend dat zij niets is of liever een breekbaar, rot en stinkend vat, is zeer op haar hoede dat er geen smerige rottigheid meer binnenkomt in haar en dat zijn de dingen die in de wereld te zien zijn. Iemand met een etterende wond die meer rottigheid verzamelt om op deze wond te doen, is behoorlijk krankzinnig. Welnu, zelfkennis brengt met zich mee de kennis van de dingen van de wereld en daarmee hoe alles ijdelheid is, vergankelijkheid, dingen die alleen vermommingen, bedrog en wispelturigheid zijn van het schepsel. Dus wetend hoe de dingen in zichzelf zijn, is zij zeer op haar hoede om die bij haarzelf binnen te laten komen en zo blijven al die receptoren gevuld met de eigenschappen van God”.*

16 oktober 1905

Hoe dichterbij de ziel komt bij de liefde van God, des te meer verliest zij haar eigen deugden uit het oog.

Na het lezen van een boek wat ging over de deugden, keek ik naar mezelf, want ik kon geen deugden in mij ontdekken. Het enige wat ik wil is Hem liefhebben, dat ik naar Hem verlang dat ik Hem bemin en door de gezegende Jezus bemind wil worden, niets – niets dan God bestaat er in mij. Welnu, in mijn gebruikelijke toestand, zei mijn aanbiddelijke Jezus: *“Mijn dochter, hoe dichterbij de ziel haar doel nadert, dus komt bij de bron van alle goed, wat de ware en volmaakte liefde van God is waarin alles zal onder gedompeld blijven en alleen de liefde zal stromen, de motor van alles, des te meer verliest ze al de deugden uit 't oog die ze op haar reis heeft beoefend, om alles in te sluiten in de liefde en alles te laten rusten – om alleen lief te hebben. Verliezen de heiligen in de Hemel niet alles uit 't oog om alleen lief te hebben? Zo ook, hoe meer ze vooruitgaat, des te minder ervaart ze de werking van de verschillende deugden, omdat de liefde, als ze alle bekleedt met zichzelf, die allemaal omzet in zichzelf en die laat rusten binnen zichzelf als vele edele prinsessen die op zichzelf werken en leven geven aan hen allen. En terwijl de ziel die niet opmerkt, vindt ze die alle in de liefde, maar zuiverder, volmakter, meer veredeld; en als zij ze wel opmerkt, is het een teken dat ze los staan van de liefde. Bijvoorbeeld, een ziel krijgt een opdracht en zij beoefent de gehoorzaamheid om die persoon te gehoorzamen om de deugd te verwerven, haar eigen wil op te offeren en om vele andere mogelijke redenen. Welnu, door zo te doen merkt ze al dat ze de gehoorzaamheid beoefent; ze voelt de inspanning, het offer dat deze deugd met zich meebrengt.*

Iemand anders gehoorzaamt niet om die persoon te gehoorzamen, ook niet om andere redenen; maar wetend dat haar ongehoorzaamheid God zal mishagen, ziet ze God in degene die haar iets opdraagt en uit liefde voor Hem offert zij alles en gehoorzaamt. Hier merkt de ziel niet dat zij gehoorzaamt, maar alleen dat ze liefheeft, omdat ze alleen uit liefde heeft gehoorzaamd, anders zou ze toch niet gehoorzaamd hebben – en zo ook voor al het andere. Daarom moet tijdens de reis; hoe meer je vooruit gaat, des te sneller zul je al bij voorbaat genieten, ook hier beneden, van de eeuwige zaligheid van de enige ware liefde”.

18 oktober 1905

Groeien in liefde en dichtbij Jezus blijven is alles.

In mijn gebruikelijke toestand kwam Jezus vanmorgen plotseling en zei: *“Mijn dochter, wat een dwaasheid – zelfs bij heilige dingen bedenken ze hoe ze zichzelf kunnen bevredigen. Als ze in heilige dingen Mij al op de vlucht jagen, waar zal Ik dan een plaats vinden in wat mijn schepselen doen? Wat een dwaling! – alles is*

gelegen in het voorzien van daden van liefde, die uitvoeren, zoveel mogelijk oogsten om de liefde te laten groeien en zeer dicht bij Mij blijven om te drinken aan de bron van mijn liefde en zich totaal onderdompelen in mijn liefde. En toch – wat een blunder – zij doen alles anders”. Na deze woorden verdween Hij.

20 oktober 1905

De goddelijke rechtvaardigheid verandert het vuur van de zonde in vuur van kastijding.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus, nadat ik veel gestreden had, maar even, bijna al bezig met kastijdingen en Hij zei: “Mijn dochter, zonde is vuur, mijn rechtvaardigheid is vuur. Welnu, omdat mijn rechtvaardigheid altijd hetzelfde moet blijven, zeker altijd in zijn werkzaamheid, zonder goddeloos vuur bij zich binnen te laten komen, stort het vuur van de zonde, als het zich wil mengen met zijn eigen vuur, zich uit over de aarde en zet die om in vuur van kastijdingen”.

24 oktober 1905

De ellende van de menselijke natuur dient om daarin de orde van alle deugden te herstellen.

Terwijl ik mijn ellende overzag, de zwakheid van de menselijke natuur, besepte ik dat ik voor mezelf zo walgelijk was om te zien en ik stelde me voor hoe veel afschuwelijker ik ben voor God; en ik zei bij mezelf: “Heer, hoe lelijk is de menselijke natuur geworden”. Nu kwam Hij maar heel even en zei: “Uit mijn handen is niets gekomen wat niet goed is; integendeel, Ik schiep de menselijke natuur mooi en treffend en als de ziel haar beschouwt als slijk, rot, zwak en afschuwelijk, dan komt dit de menselijke natuur ten goede zoals mest aan de aarde. Iemand die niet begrijpt waarover het gaat, zegt: ‘Die is gek, want hij bezoedelt de aarde met deze vuiligheid’, terwijl iemand die het begrijpt weet dat die vuiligheid dient om de aarde vruchtbaar te maken, om de planten te laten groeien en de vruchten mooier en smakelijker te maken. Dus Ik gaf de menselijke natuur deze ellende om daarin de orde van alle deugden te herstellen; anders zou die geen gelegenheid hebben voor de beoefening van de ware deugden”. Toen zag ik de menselijke natuur voor me alsof die vol gaten zat en in deze gaten zat rottigheid en slijk; en van binnenuit kwamen er takken beladen met bloemen en vruchten. Aldus begreep ik dat we alles kunnen benutten, zelfs de ellende.

2 november 1905

De ziel moet zich voegen naar de Goddelijke Wil en als ze dat doet maakt Jezus haar leven van Hemzelf en in Hemzelf.

In mijn gebruikelijke toestand was ik erg verdrietig omdat ik mijn aanbiddelijke Jezus moest missen, en ik zei: “Ach Heer, ik wil niets dan U, ik vind nergens tevredenheid dan in U alleen – en U hebt me zo wreed verlaten”. Terwijl ik dit zei, kwam Hij uit mijn binnenste. En zei: “*Ach, is dat zo? Ben Ik alleen jouw tevredenheid. En Ik vind al mijn tevredenheid in jou. Zelfs als Ik niets anders had, zou jij Me gelukkig maken, mijn dochter, even geduld tot de oorlogen beginnen want dan zullen we elkaar weer herkennen zoals voordien*”. En zonder te beseffen wat ik zei, sprak ik: “Heer, laat die beginnen”. Maar onmiddellijk voegde ik er aan toe: “Heer, dit was verkeerd”. En Hij: “*Jouw wil moet de mijne zijn; je moet niets wensen, zelfs als het iets heiligs is, wat niet volgens mijn Wil is. In de cirkel van mijn Wil wil ik je altijd rond zien gaan, zonder er ook maar een ogenblik uit te stappen, zodat Ik jou de meester van mijn eigen Zelf kan maken, Wil Ik de oorlog? Dan jij ook. En rondom de ziel die zich zo gedraagt, maak Ik van mijn Wezen een cirkel, zodanig dat Ik haar laat leven van leven van Mij en in Mij*”. En Hij verdween.

6 november 1905

Het doel van zijn pijnen was voor Jezus op de eerste plaats de Vader voldoening te geven in alles en voor allen, en dan de Verlossing van de zielen.

De Passie van onze Heer overwegend zei ik bij mezelf: “Wat zou ik graag in Jezus Christus binnen gaan om alles te zien wat Hij deed en wat zijn Hart het meest behaagde, zodat ik dat ook kan doen en zijn pijnen kan milderer door Hem aan te bieden wat Hem het meest behaagt”. Toen ik dit zei bewoog de gezegende Jezus in mijn binnenste en zei: “*Mijn dochter, mijn binnenste was vol pijnen, op de eerste plaats om mijn lieve Vader voldoening te schenken voor alles en allen en vervolgens voor de redding van de zielen. Wat mijn hart het meeste goed deed was dat de Vader Mij zijn voldoening toonde toen Hij Mij zo zag lijden uit liefde voor Hem en Hij verzamelde alles in Zichzelf – geen ademtocht of verzuchting ging zelfs verloren, maar Hij verzamelde alles ter voldoening en om Mij zijn voldoening te tonen. En Ik was hierdoor zo tevreden gesteld, dat al had Ik niets anders gehad, dan was alleen de voldoening van de Vader voor Mij voldoende geweest om voldaan te zijn over wat Ik leed; terwijl aan de andere kant veel – veel van mijn Passie verloren ging door toedoen van schepselen. En de voldoening van de Vader was zo groot, dat Hij in stromen de rijkdom van zijn Godheid in mijn Mensheid stortte. Deel daarom op deze wijze in mijn Passie, want je schenkt Me veel vreugde*”.

8 november 1905

De eerste stap om de Wil van God binnen te gaan is overgave. De ziel die zich overgeeft aan de Goddelijke Wil, gaat van God haar lievelingsvoedsel maken.

Na erg veel strijd kwam Hij maar even en zei: *“Mijn dochter, met de ziel die zich overgeeft aan mijn Wil, gaat het net zoals met iemand, die dicht bij een aantrekkelijk gerecht komt om het te zien, zin krijgt om ervan te eten en als zijn verlangen is gewekt, begint hij van dat voedsel te genieten en het om te zetten in zijn vlees en zijn bloed, Had hij dat aantrekkelijk voedsel niet gezien, dan zou het verlangen niet zijn opgekomen, hij zou het niet geproefd hebben en zijn maag zou leeg gebleven zijn. Welnu, dat is overgave voor de ziel. Als ze zich overgeeft, ziet ze juist in die overgave een goddelijk licht en dit licht doet verdwijnen wat haar belet om God te zien en als ze God ziet, wil ze van Hem genieten; en terwijl ze van Hem geniet, heeft ze het gevoel dat Hij haar voedsel is, zodat zij voelt dat God zich helemaal omzet in haarzelf.*

Daaruit volgt dat de eerste stap is zich overgeven; de tweede is het verlangen in alles de Wil van God te doen, de derde stap is daarvan haar dagelijks lievelingsvoedsel te maken; de vierde is de Wil van God in zijn eigen wil op te nemen. Maar als je de eerste stap niet zet, zul je God blijven ontberen”.

12 december 1905

Het Woord van God is een vruchtbaar woord dat deugden doet ontkiemen.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, kwam de gezegende Jezus maar even en zei: *“Mijn dochter, als het schepsel het goede doet, ontbrandt er een licht in haar dat zich richt op de Schepper en dit licht geeft glorie aan de Schepper van het licht en nooit de ziel met goddelijke schoonheid”.*

Toen zag ik hoe mijn biechtvader het boek nam wat ik geschreven heb om het te lezen en onze Heer was bij hem en zei: *“Mijn woord is regen en de regen maakt de aarde vruchtbaar; het teken of wat in dit boek geschreven staat de regen van mijn woord is, is dat het vrucht draagt, dat het deugden doet ontkiemen”.*

15 december 1905

Jezus wilde gekruisigd worden en aan het kruis worden opgeheven, zodat zielen, als ze naar Hem verlangen Hem kunnen vinden.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand overwoog ik de Passie van de gezegende

Jezus; en toen Hij zich liet zien als de gekruisigde, liet Hij me een beetje delen in zijn pijnen en zei: *“Mijn dochter, Ik wilde gekruisigd worden en aan het kruis worden opgeheven, zodat de zielen als ze naar Mij verlangen, Mij kunnen vinden. Dus als iemand naar Mij verlangt als leraar omdat hij behoefte heeft aan onderricht, daal Ik af om hem te onderrichten in zowel de kleine dingen als de hoogste en meest verheven, om hem zo te maken tot een zeer geleerd iemand. Een ander jammert over verlatenheid, in vergetelheid raken; hij zou een vader willen vinden, hij komt aan de voet van het kruis en Ik maak Mezelf tot vader, laat hem thuiskomen in mijn wonden, geef mijn bloed als drank en mijn lichaam als voedsel en mijn koninkrijk als erfgoed. Iemand anders is ziek, en hij krijgt Mij als dokter, die hem niet alleen geneest, maar hem de betrouwbare geneesmiddelen geeft om niet te hervallen. Een ander gaat gebukt onder rampen en hoon en aan de voet van het kruis vindt hij zijn verdediger die zo ver gaat dat hij rampen en hoon omvormt tot goddelijke eerbewijzen, en zo met al het overige. Dus wie naar Mij verlangt als rechter, vindt in Mij de rechter, wie Mij wil als vriend, partner, advocaat priester... vindt in Mij wat hij verlangt. Daarom wilde Ik genageld worden doorheen handen en voeten, om geen weerstand te bieden aan wat zij willen – om Mijzelf te maken zoals zij Mij willen. Maar wee degenen die Me durven te beledigen terwijl ze zien dat Ik zelfs geen vinger kan bewegen”*. Terwijl Hij dit zei sprak ik: “Heer, wie beledigen U het meest?” En Hij vervolgde: *“Wie Mij het meest doen lijden zijn de kloosterlingen die in mijn Mensheid leven en mijn lichaam kwellen en verscheuren in mijn eigen Mensheid. Terwijl iemand die buiten mijn Mensheid leeft Mij van op een afstand verscheurt”*.

6 januari 1906

Gebod is muziek voor Jezus oren, vooral van een ziel die zich voegt naar zij Wil.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand, kwam mijn gezegende Jezus maar heel even en terwijl ik bad, omhelsde Hij mijn hele wezen en zei: *“Mijn dochter, gebed is muziek voor mijn oren, vooral als een ziel zich geheel schikt naar mijn Wil, zodanig dat niets in haar innerlijk te vinden is dan een voortdurende gerichtheid op het leven in de Goddelijke Wil. Met deze ziel is het alsof nog een God te voorschijn komt en deze muziek voor Mij speelt. Oh, hoe vreugdevol is dat – iemand vinden die bij Mij past en Me goddelijke eer kan bewijzen. Alleen iemand die in mijn Wil leeft, kan zulk een punt bereiken omdat alle andere zielen, zelfs als zij veel zouden doen en bidden, Mij altijd dingen en gebeden schenken die menselijk zijn – niet goddelijk; daarom hebben zij niet die macht en aantrekkingskracht op mijn gehoor”*.

14 januari 1906

Jezus vormt zijn evenbeeld in het licht dat uit de ziel komt.

In mijn gebruikelijke toestand kwam de gezegende Jezus maar even en zei: *“Mijn dochter, Ik ben niet tevreden als er alleen maar lichtglinsteringen vanuit de ziel komen; Ik wil dat haar gedachte licht is, haar woorden, verlangen, werken, voetstappen; en dat deze lichten allen samen een zon vormen, zodat in deze zon mijn hele evenbeeld kan ontstaan. En dit gebeurt als zij alles – werkelijk alles, voor Mij doet; dan wordt zij geheel licht. En net zoals iemand die het zonlicht wil binnengaan geen hindernis tegenkomt, zo vind Ik geen hindernis in deze zon die vanuit het schepsel is ontstaan uit haar hele wezen. Aan de andere kant vind Ik, bij iemand die niet totaal licht is, veel hindernissen bij de vorming van mijn beeld”*.

16 januari 1906

Niemand kan zich verzetten tegen de waarheid. Iemand die leeft in de sfeer van de Goddelijke Wil houdt verblijf in de woning van alle rijkdom.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand kwam mijn gezegende Jezus even en zei: *“Niemand kan zich verzetten tegen de waarheid en de mens kan niet zeggen dat het de waarheid niet is. Hoe slecht en dom hij ook is, hij kan niet zeggen dat wit zwart is of zwart wit, dat licht duisternis is en duisternis licht. Alleen iemand die ervan houdt omhelst het en laat het werken en wie er niet van houdt blijft verstoord en gekweld. En als een flits verdween Hij”*.

Even later kwam Hij terug en vervolgde: *“Mijn dochter, wie in de sfeer van mijn Wil leeft houdt verblijf in de woning van alle rijkdom en wie buiten de sfeer van mijn Wil leeft verblijft in de woning van alle ellende. Daarom staat er in het evangelie dat iemand die heeft, gegeven zal worden en wie niet heeft, hem zal ontnomen worden het weinige wat hij heeft. In feite is het geen wonder dat iemand die in mijn Wil leeft en verblijft in de woning van alle rijkdom, steeds meer verrijkt zal worden met al mijn goederen omdat hij in Mij leeft als in zijn eigen huis; en als hij in Mij woont, zou Ik dan misschien een vrek zijn? Zou Ik hem niet blijven geven, dag na dag, nu eens de ene gunst, dan weer 'n andere en nooit ophouden hem te geven tot Ik al mijn goederen met hem gedeeld heb? Ja, inderdaad. Anderzijds, voor wie woont in het verblijf van ellende, buiten mijn Wil, is zijn eigen wil in zichzelf al de grootste ellende en de vernietiger van alle goeds. Dus is het zo verwonderlijk dat hij als hij weinig goeds heeft en geen contact heeft met mijn Wil die door die ziel beschouwd wordt als nutteloos, dat dat van hem wordt afgenomen?”*.

Einde deel 6

